

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13038/2023
16.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Надежде Видић, Гордане Комненић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4587/21 од 02.02.2023. године, у седници одржаној 16.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4587/21 од 02.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4587/21 од 02.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 33296/19 од 15.12.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужена обавезана да му на име неисплаћених месечних износа припадајуће инвалиднине за период од 01.03.2016. године до 30.11.2018. године исплати појединачне месечне износе, са затезном каматом за период доцње, све ближе наведено у овом ставу. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 111.000,00 динара са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршење до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев за камату на трошкове парничног поступка за период од дана пресуђења до дана када су наступили услови за извршење, као неоснован. Ставом четвртим изреке, тужилац је ослобођен обавезе од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4587/21 од 02.02.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћене инвалиднине у периоду од 01.03.2016.године до 30.11.2018.године. Побийана пресуда којом је тужбени захтев тужиоца усвојен донета је применом одредбе члана 172., у вези члана 155. Закона о облигационим односима и члана 69. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98 са изменама и допунама и ("Службени гласник РС", бр. 101/05...50/18), на основу утврђеног чињеничног стања, да је тужиоцу решењем РС АП Косово, СО Сува река, Управа за друштвене службе бр. 04-580-24 од 25.11.1975. године признато право на лични војни инвалидитет VI групе са 60% привремено до 31.12.1977. године, односно право на личну месечну инвалиднину од 664,00 динара почев од 01.10.1975. године до 31.12.1976. године када је поново извршена лекарска контрола тужиоца. Решењем СО Сува река, Управа за друштвене службе бр. 04-580-24 од 20.05.1981. године, тужиоцу је и даље признато право на личну инвалиднину VI групе са 60% трајно, с тим да има право на личну месечну инвалиднину у износу од 1.996,00 динара, почев од 01.01.1981. године док постоје законски услови. Правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 12383/15 од 03.06.2016. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му исплати месечне инвалиднине ближе наведене у том ставу изреке пресуде за период од јуна 2012. године до фебруара 2016. године. Тужиоцу је лична инвалиднина исплаћена закључно са фебруаром 2016. године, када је тужена поново обуставила исплату од 01.03.2016. године и даље. Вештачењем је утврђено да је нето укупан износ неисплаћених личних инвалиднина тужиоца за период од 01.03.2016. године до 30.11.2018. године 510.234,44 динара. На основу потврде Косовске администрације број 04/97 од 07.02.2020. године, утврђено је да тужилац није корисник ниједног права по основу инвалидности. На основу уверења о животу број 571 од 08.03.2020. године, издатог од стране СГП у Грачаници, на основу важеће личне карте и личног присуства, утврђено је да је тужилац жив.

Побийана одлука не одступа од уједначене судске праксе у предметима у којима је одлучивано о захтевима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету. Указивање тужене у ревизији на одредбе Закона о правима бораца, војних инвалида, цивилних инвалида рата и чланова њихових породица ("Службени гласник РС", бр. 18/20), који је ступио на снагу 01.01.2021. године, није од утицаја на одлучивање, имајући у виду да се потраживање тужиоца односи на период пре доношења тог закона, који нема ретроактивно дејство.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 10.10.2017. године, а вредност предмета спора је 510.234,44 динара.

Имајући у виду да је ово имовинско-правни спор који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**